

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΘΑΨΑΝ ΤΟΤΕ ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΓΚΑΛΟΠ ΤΗΣ ΑΤΑΚΤΗΣ ΦΥΓΗΣ...

15 ΜΟΝΑΔΕΣ ΠΙΣΩ ΉΤΑΝ Ο ΣΗΜΙΤΗΣ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΤΟΥ 2003!

Το «Π» δημοσιεύει την άγνωστη δημοσκόπηση που απαντά γιατί δόθηκε άρον άρον το δακτυλίδι της διαδοχής στον Γιώργο

Υπό το κράτος πανικού κι απόγνωσης, αδιεξόδου και φόβου συντριβής παρέδωσε την αρχηγία του ΠΑΣΟΚ ο Κ. Σημίτης στον Γ. Παπανδρέου στις αρχές του 2004. Τα σημάδια όμως της επερχόμενης «και πλέον αναπόφευκτης» συντριβής τα είχε ήδη απ' το καλοκαίρι του 2003. Απλώς είχε την ψευδαίσθηση πως με τις εξαγγελίες, τις παροχές και τη «χάρτα» του Σεπτεμβρίου '03 θα μπορούσε να ανστρέψει το κλίμα και στη χειρότερη περίπτωση να πάει σε μια αξιοπρεπή ήττα...

Οταν κι αυτές οι ελπίδες, οι προσδοκίες εξέλιπναι και αποδείχτηκαν φρούδες, τότε φέρθηκε ως ρίψασσι!

Εγκατέλειψε και «παρέδωσε» το δακτυλίδι στον Γ. Παπανδρέου, προκρίνοντας μια διαδικασία που φαινόταν μεν πολύ δημοκρατική, αλλά επί της ουσίας ελάχιστη είχε σχέση με πραγματική ενωκομματική δημοκρατία.

Σήμερα «ΤΟ ΠΑΡΟΝ» αποκαλύπτει ότι η κατάσταση για τον τότε πρωθυπουργό δεν ήταν απλώς δυσχερής... Ήταν τραγική!

Οπότε η έξοδος ήταν για τον πρώην μονόδρομος. Και αυτό το γνώριζε απ' το καλοκαίρι του 2003, επαναλαμβάνουμε.

Αποκαλύπτουμε συγκεκριμένα ότι ήδη απ' τον Ιούλιο του 2003 ο Σημίτης είχε στα χέρια του μυστική δημοσκόπηση, που έγινε για λογαριασμό του, η οποία έδειχνε ότι η υπέρ της ΝΔ διαφορά ήταν κοντά στις 15 μονάδες!

Και μάλιστα θα πρέπει να συνυπολογιστεί πως η εν λόγω δημοσκόπηση πραγματοποιήθηκε σε μια περίοδο εθνοποικιλίας για την κυβέρνηση και τον πρωθυπουργό, αφού στα τέλη Ιουλίου πραγματοποιήθηκε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο στη Χαλκίδα, στο τέλος της ελληνικής προεδρίας στην ΕΕ, ένα γεγονός δηλαδή σε κάθε περίπτωση θετικό για μια κυβέρνηση.

Κι όμως, τότε, σε έρευνα που πραγματοποιήθηκε για λογαριασμό του

Κ. Σημίτη η εταιρεία Taylor Nelson Sofres S.A., έρευνα πανελλαδική σε δείγμα 1800 ατόμων και σε διάστημα 18 ημερών, απ' τις 4 ως τις 22 Ιούλη, στην πρόθεση ψήφου (ΠΙΝΑΚΑΣ 1):

• Η ΝΔ προηγούνταν ούτε λίγο ούτε πολύ περί τις 15 μονάδες! Συγκεκριμένα τη ΝΔ δήλωνε ότι θα ψήφιζε το 47% των ερωτηθέντων, το ΠΑΣΟΚ 32,5%, το ΚΚΕ 7%, τον ΣΥΝ 5%, το ΔΗΚΚΙ 2,5%, το ΛΑΟΣ 2,5% και άλλο κόμμα το 2,5%.

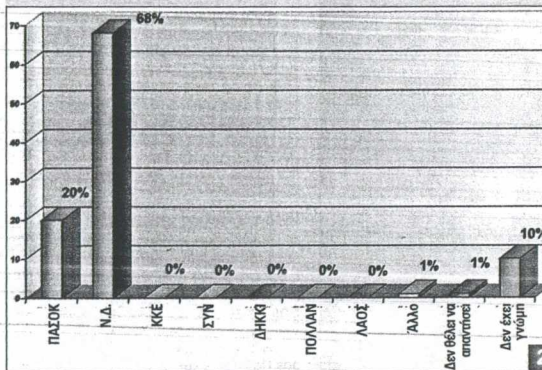
Συντριπτική ήταν εξάλλου η υποροχή της ΝΔ και στην παράσταση νίκης (ΠΙΝΑΚΑΣ 2), αφού το 68% των ερωτηθέντων δήλωνε ότι τις εκλογές θα κέρδιζε η ΝΔ έναντι μόλις το 20% που πίστευε ότι θα κέρδιζε το ΠΑΣΟΚ.

Ένα άλλο απογοητευτικό στοιχείο για τον Κ. Σημίτη απ' αυτήν τη δημοσκόπηση ήταν η με συντριπτικά ποσοστά απόρριψη της οικονομικής του πολιτικής, την οποία ωστόσο θεωρούσε «ατιμωχάνη» της διακυβέρνησής του και το «όχημα» που θα τον οδηγούσε σε μια νέα εκλογική νίκη!

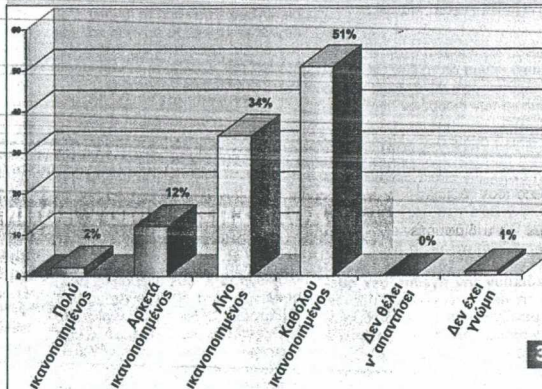
Συγκεκριμένα (ΠΙΝΑΚΑΣ 3) ικανοποιημένοι απ' την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης ήταν (πολύ ή αρκετά) μόνο το 14% των ερωτηθέντων. Αντίθετα το 85%, ποσοστό άπιστευτο (!), δήλωνε λίγο ή καθόλου ικανοποιημένο!

Άγους μήνες δηλαδή πριν από τις εκλογές η συντριπτική πλειοψηφία του λαού απέρριπτε την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης Σημίτη.

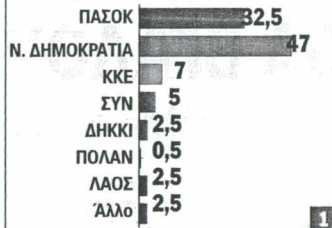
Εάν είχαμε σήμερα εκλογές, ποιο κόμμα νομίζετε ότι θα τις κέρδιζε;

Είστε πολύ ικανοποιημένος, αρκετά ικανοποιημένος, λίγο ικανοποιημένος ή καθόλου ικανοποιημένος από την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης;

Εάν οι προσεχείς βουλευτικές εκλογές γινότουσαν αύριο, ποιο από τα ακόλουθα πολιτικά κόμματα θα ψηφίζατε;

Και αυτό το κλίμα, όπως είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε, ελάχιστα μόνο βελτιώθηκε και μετά τις εξαγγελίες που έκανε ο τότε πρωθυπουργός στις αρχές Σεπτεμβρίου απ' το βήμα της ΔΕΘ, καθώς και μετά τη «χάρτα» που εξήγγειλε λίγο αργότερα. Οπότε αναπόφευκτα φτάσαμε στα τέλη Δεκεμβρίου, όταν ουσιαστικά προανήγγειλε από βήματος της Βουλής (στο κλείσιμο της συζήτησης για τον προϋπολογισμό) την αποχώρησή του, που έγινε στις αρχές Γενάρη. Αφού βέβαια έκανε κι άλλες δημοσκοπήσεις, που έδειχναν αυτό ακριβώς, ότι δηλαδή... το κλίμα δεν άλλαζε με τίποτα, παρά την ακατάχατη παροχολογία.

Έχει πάντως ενδιαφέρον να δει κάποιος (ΠΙΝΑΚΑΣ 4), έστω και τώρα, μετά από περισσότερα από 4 χρόνια, τι πίστευαν τότε, τον Ιούλιο του 2003, οι πολίτες για το τι θα έπρεπε να αλλάξει στο ΠΑΣΟΚ.

Το 40% πίστευε ότι θα έπρεπε να αλλάξουν τα κεντρικά στελέχη.

Το 34% ζητούσε αλλαγή τρόπου συμπεριφοράς.

Ένα άλλο 34% ζητούσε αλλαγή τρόπου επικοινωνίας και οργάνωσης.

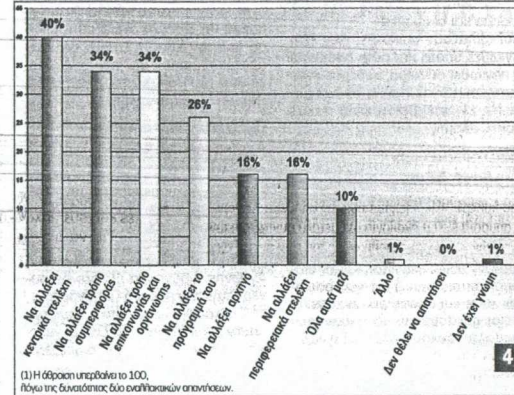
Αλλαγή προγράμματος απαιτούσε το 28%.

Αλλαγή αρχηγού θεωρούσε απαραίτητη το 16%.

Το 16% επίσης ζητούσε αλλαγή περιφερειακών στελεχών και το 10% ζητούσε... όλα αυτά μαζί.

Ιδιαίτερα αυτό το αίτημα για την ανάγκη αλλαγής των κεντρικών στελεχών, ΤΗΝ απορρέουσα απ' τη φθορά καθολικά αίτημα «Γιώργο άλλαξε τα όπλα», όταν ο Γ. Παπανδρέου έγινε αρχηγός του ΠΑΣΟΚ. Και ακριβώς το ότι τελικά... δεν άλλαξε τίποτα είναι ένα απ' τα κεντρικά, καθοριστικά του λάθη, που του κόστισε και μάλιστα πολύ...

Τι θα θέλατε να αλλάξει πρωτίστως το ΠΑΣΟΚ; ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΣΥΜΦΩΝΟΥΝ (79% του δείγματος)

(1) Η έρευνα πραγματοποιήθηκε το 2003, λίγο πριν τις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές.

Παρόντες και απόντες στο «Βρώμικο '89»

Του
**ΜΙΧΑΗΛ
ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΥ***

Έχουν ήδη περάσει 15 ολόκληρα χρόνια από την έκδοση της απόφασης για τη «Μπότερα των δικών» και περίπου 12 από το τέλος όλων των δικών που άμεσα ή έμμεσα αφορούσαν την περίφημη κήθαρη.

Πρέπει να τονιστεί ότι ο απλός κόσμος, και όχι μόνο, είχε σταθεί μόνο στις τρεις σημαντικές δίκες της κήθαρης (Καλαμπόκι, Τράπεζα Κρήτης και ΔΕΚΟ), αλλά δεν γνώριζαν ότι είχαν τότε, από τα συμπεριλαμβανόμενα, δημιουργηθεί δεκάδες δικών για ανυπόστατα και ασήμαντα αδικήματα. Δεν νομίζω να έμεινε νομάρχης ή διοικητής Οργανισμού ή Νοσοκομείου που να μην επισκέφτηκε κάποιον Εισαγγελέα ή Ανακριτή.

Λογικό ήταν όμως τα φώτα της δημοσιότητας να εστιάζονται στις τρεις αυτές δίκες. Πάντως, η τελευταία μεγάλη δίκη που κράτησε τρεις και πλέον μήνες ήταν στο Μικτό Ορκωτό Ρεθύμνης με κατηγορούμενους 28 Χανιώτες για τα γεγονότα του Ιουλίου του '90 στη Νομαρχία Χανίων.

Επειδή είχα αρχικώς αρνηθεί να πάω στο Ρέθυμνο, αφού από τον Ιούλιο του '89 μέχρι και τον Απρίλη του 1992, όταν τέλειωσε η δίκη των ΔΕΚΟ, δεν είχα την πολυτέλεια ούτε για τρεις ώρες ύπνου το 24ωρο, με παρεκάλεσε ο πρόεδρος του Κινήματος να κατέβω, γιατί «δικαιούνται και οι Χανιώτες τη νομική μας συμπαράσταση».

Το «κονκλάβιο» που έστριψε το «σκάνδαλο Κοσκωτά»

Έκτοτε, έμεινα σιωπηλός και ουδέποτε άνοιξα το στόμα μου ή έγραψα κάτι γύρω από την κήθαρη και κυρίως ποιοι μας πλάνησαν λυσσαλέα και

**ΜΕΤΑ ΤΙΣ
ΕΚΛΟΓΕΣ
ΤΟΥ 1989
ΒΡΕΘΗΚΑΜΕ
ΟΛΟΙ ΜΠΡΟΣΤΑ
ΣΕ ΜΙΑ
ΑΦΥΣΙΚΗ
ΘΑ ΕΛΕΓΑ
ΣΥΜΜΑΧΙΑ,
ΟΠΟΥ ΤΑ
ΔΥΟ ΑΚΡΑ
ΣΥΜΜΑΧΗΣΑΝ
ΜΕ ΜΟΝΑΔΙΚΟ
ΣΚΟΠΟ ΤΗ
ΔΙΑΛΥΣΗ
ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ!**

ποιοι προσπάθησαν ή έκαναν πώς προσαποθήσαν να βοηθήσουν. Για να είμαι ειλικρινής είχα καταγράψει ό,τι έζησα και διακινδύνευσα τα χρόνια κείνα, αλλά δύο φορές, για καθαρά πολιτικούς λόγους, πήρα τα χειρόγραφα μου από τον εκδότη μου για να μη δημιουργήσω κανένα πρόβλημα στη μεγάλη δημοκρατική παράταξη! Ήθελα να πληροφορηθεί ο δημοκρατικός κόσμος, γιατί αυτός είναι η μεγάλη δημοκρατική παράταξη, ότι το περίφημο «σκάνδαλο Κοσκωτά» δεν ξεκίνησε από τον Μπυστοτάκη, αλλά από «κονκλάβιο» σε συγκεκριμένο γραφείο της Βουλής, μετά από ένα μοιραίο τηλεφώνημα το τρίτο δεκάμηρο του Αυγούστου του 1988 από την Αγγλία. Απλώς, ο Μπυστοτάκης και οι τότε αριστεροί συντρόφοί του βρήκαν έτοιμο δείπνο και κάθισαν στο τραπέζι. Αυτά προς το παρόν!

Ακούγοντας όμως τώρα τελευταία διάφορα πράγματα περί εχθρών και φίλων της κήθαρης, έκρινα ότι δεν δικαιούμαι πλέον να σιωπήσω, τουλάχιστον στο θέμα αυτό.

Μετά τις εκλογές του 1989 βρεθήκαμε όλοι μπροστά σε μια α φ υ σ ι κ η θα έλεγα συμμαχία, όπου τα δυο άκρα συμμαχίσαν με μοναδικό σκοπό τη διάλυση του ΠΑΣΟΚ! Ναι, αυτό ήταν το μοναδικό κίνητρο και κανένα άλλο, όπως τουλάχιστον αποδείχτηκε αργότερα, και αναγκάστηκαν πολλοί να το ομολογήσουν.

Το ερώτημα λοιπόν που έθετε ή θα έθεπε να θέτει κάθε πολίτης που σέβεται το πολίτευμα της κοινοβουλευτικής - κομματικής Δημοκρατίας, ήταν τι έπραξε καθένας από εμάς, πρώτα εμείς οι «Λεγόμενοι πνευματικοί άνθρωποι», οι πολιτικοί, με την ευρεία έννοια του όρου και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Όταν λέμε ΜΜΕ, για τότε τουλάχιστον, εννοούμε τον ημερήσιο και περιοδικό Τύπο, αφού η ιδιωτική τηλεόραση γεννήθηκε με τις δίκες της κήθαρης. Η πρώτη δίκη της κήθαρης άρχισε τον Μάρτη

του 1990, οπότε άρχισε και ο πραγματικός νομικός Γολγοθάς μας, αφού καλούμασαν για πρώτη φορά όλοι οι παράγοντες της δίκης να εφαρμόσουμε έναν νόμο περί ευθύνων υπουργών που κατά το γράμμα και το πνεύμα του «έμπαζε από όλες τις πλευρές».

Ο αγώνας όμως για την κήθαρη άρχισε τον Ιούνιο του 1989, αμέσως μετά τη συγκρότηση της Βουλής που είχε προέλθει από τις εκλογές του Ιουνίου. Τότε άρχισαν να βλέπουν το φως της δημοσιότητας διάφορες θέσεις νομομαθών ή όχι, τόσο για το καθαρώς νομικό ζήτημα που δημιουργούσαν οι παραπομπές αυτές όσο και για το πολιτικό.

Το μέγα πρόβλημα που ταλάνισε τότε τους νομικούς (όχι το δικαστήριο, γιατί αυτό ήρθε με έτοιμη την απόφαση ότι δεν υπάρχει παραγραφή) ήταν κυρίως το πρόβλημα της παραγραφής, ενώ όλοι οι άλλοι εξέφρασαν άποψη και γνώμη και στο πολιτικό ζήτημα που είχε δημιουργηθεί, αφού ο μακαρίτης ο Χαρίλαος και ο Λεωνίδας τα βρήκαν με τη Δεξιά, αλλά κατά την απλή αναλογική, καιτοι είχαν πάρει δύο υπουργεία που ήταν αρμόδια για το εκλογικό σύστημα.

Ο γράφων, από την πρώτη μέρα, στρατεύτηκε ενάντια στον παλιούς συντρόφους του και άρχισε πρώτα μια πύρινη αρθρογραφία κάθε Δευτέρα μέσα από τις σελίδες της «ΑΥΡΙΑΝΗΣ», αφού τότε όλος ο άλλος «δημοκρατικός Τύπος» είχε πρωτοστατήσει για την παραπομπή του Αντρέα και τη σύληση του ΠΑΣΟΚ από τους συνταίρους, και στη συνέχεια έναν ανελέητο και μοναχικό νομικό αγώνα τόσο στα τρία αυτά δικαστήρια όσο και στα υπόλοιπα.

Στον ημερήσιο και εβδομαδιαίο Τύπο άρχισε τότε μια επιστημονική αντιπαράθεση, όπου θα έλεγε κανείς ότι στη μια μεριά ήταν οι νομικοί - ποινολόγοι και στην άλλη, εν χορώ, οι συνταγματολόγοι. Ήταν πράγματι απορίας άξιο πώς, ο φερόμενος ως πα-

τενταρισμένος δεξιός, Κασαντώνης, έδινε, μέσω της «Καθημερινής», και όχι μόνο, μάχη με την κυρία Μπενάκη και άλλους συνταγματολόγους ότι τα αδικήματα είχαν παραγραφεί, ενώ πολλοί των «φημισμένων συνταγματολόγων» οι οποίοι μάλιστα είχαν αργότερα και προνόμια επικοινωνίας με όλους τους προέδρους του ΠΑΣΟΚ, μη εξαιρουμένου και του Αντρέα (ενώ εγώ δεν έτυχα ούτε ενός τηλεφωνήματος για ένα απλό ευχαριστώ που για πέντε και πλέον χρόνια έδωσα τη μοναχική μου μάχη τόσο στο πολιτικό όσο και στο νομικό πεδίο), είχαν τοποθετηθεί ευθέως και χωρίς περιστροφές στους υπολιπνιστές της κήθαρης. Το επισημαίνω αυτό, γιατί στα πολιτικά πράγματα της χώρας, όπως τουλάχιστον τελευταίως εξελίσσονται, φαίνεται ότι η σιωπή όχι μόνο δεν είναι χρυσός, αλλά μάλλον φέρνει «χρυσόφορες πολυβόρες» σε νηστεύσαντες και μη νηστεύσαντες!

Ερωτώ, λοιπόν, να μας πουν ξεκάθαρα σήμερα, ιδίως ο κύκλος «των συνταγματολόγων», πώς και μέσα από ποιες επιστημονικές ή άλλες τους παρεμβάσεις βοήθησαν την κήθαρη και τον πρόεδρο; Μήπως μας είχε, έστω πλησιάσει κάποιος για να μας βοηθήσει με τις γνώσεις του και την επιστημονική του, για όλα αυτά τα ακανθώδη νομικά και συνταγματικά προβλήματα που αντιμετώπιζαμε κατά τη διάρκεια της κήθαρης; Μήπως άραγε θυμούνται πολλοί από αυτούς ότι ακόμη και οι γνωμοδοτήσεις που είχε ζητήσει ο πρόεδρος της Βουλής, μακαρίτης Νανάς, είχαν χαρακτηριστική απόρρητη; Πού έχει απαντηθεί αυτό, γνωμοδότηση νομομαθών, και μάλιστα για θέματα που άπτονται του πολιτικού μας συστήματος, να χαρακτηρίζεται απόρρητη;

Ήταν δε τέτοια η αγανάκτησή μου τότε που σε μια μελέτη μου για τη τριμελή εφετεία κακοουργημάτων, που δημοσιεύτηκε στο νομικό περιοδικό

«Υπεράσπιση» (1993), έγραφα ότι: «Μήπως θα ήταν σκοπιμότερο και αναγκαίο η Ένωση Ελλήνων Συνταγματολόγων να επιλαμβάνεται τέτοιων προβλημάτων -μια και δεν υπάρχει ο θεσμός του συνταγματικού δικαστηρίου- όταν με τέτοια νομοθετήματα η πολιτεία επιτρέπει με δύο και μόνο ψήφους τακτικών δικαστών την "ισόβιο" παραμονή πολιτών στις φυλακές; Είναι νομίζω επιβεβλημένη η παρουσία της εδώ και χρήσιμη η γνώμη της, ενώ είναι σίγουρα περιττή για τις παραγραφές των υπουργικών αδικημάτων, γιατί και το κύρος της "βάλλεται", αλλά και το ποινικό δίκαιο καταπονείται».

Πρέπει λοιπόν να δηλώσω σήμερα, μετά από 15 χρόνια σιωπής, ότι τότε σχεδόν όλοι λάκισαν, πλην του Βαγγέλη του Γιαννόπουλου. Ναι, μόνο αυτός μας πλησίασε και έθεσε στη διάθεσή μας την εμπειρία του, τις γνώσεις του και τη βιβλιοθήκη του! Τώρα, να αν μερικοί συνταγματολόγοι ή όχι είχαν τη δυνατότητα κατά την περίοδο εκείνη να δειπνούν και συζητούν με τον κατηγορούμενο πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ διάφορα πολιτικά θέματα, (γιατί για νομικά και δικαστηριακά αποκλείεται να συζητούσαν), βάζοντας συνάμα και τα θεμέλια μιας μελλοντικής πολιτικής καρτέρας τους, αυτό είναι κάτι άλλο.

Εγώ πάντως δεν είχα τον χρόνο, τότε, να ασχοληθώ με δημόσιες σχέσεις, αλλά με τρεις χιλιάδες σελίδες επίσημων δικογραφιών, μόνο για τις τρεις δίκες, για να αποτρέψω τον διαμελισμό του ΠΑΣΟΚ, και μάλιστα δωρεάν, και να δώσω λίγη χαρά στους ανώνυμους οπαδούς που καθημερινά έδιναν το «παρών» στα διάφορα δικαστήρια.

Αυτά τα λίγα προς το παρόν!

* Ο κ. Μιχόπουλος είναι Δικηγόρος και Αναπληρωτής Καθηγητής